

Goliat

de GUILLEM CLUA

*No matter how strong,
I'm gonna take you down with one little stone,
I'm gonna break you down and see what you're worth,
What you're really worth to me.*

Rufus Wainwright. «Dinner at Eight»

(Nit.

S'il·lumina una ampolla de Bombay Sapphire, al terra. El seu color inunda l'habitació i la transforma en una nebulosa de color d'aiguamarina. Un home jau al llit, sota els llençols. Roba per terra. Un noi beu un gintònic. Ha begut prou per estar borratxo, però no tant com per semblar que ho està, i és prou jove com perquè ens sobti molt que, de fet, begui un gintònic.

El noi mira per la finestra, amunt, un cel que no veiem, però que pesa.)

Avui a classe ens han explicat que l'univers s'està expandint a una velocitat que no ens podem ni imaginar.
Tots els estels que veiem s'estan allunyant de nosaltres,
i els uns dels altres.
I arribarà un dia, d'aquí a milions d'anys, que s'hauran allunyat tant que no es podran escalfar entre ells,
i perdran tota l'energia i acabaran congelant-se i apagant-se.
De fet, n'hi ha que ja s'han apagat.
Però encara els veiem, perquè estan tan lluny que la seva llum ens segueix arribant,
tot i que estiguin morts.

(Es gira. Es mira l'home.)

Dorms?

(El noi fa girar els glaçons dins del got. Els glaçons són transparents.)

No facis veure que dorms si no dorms.

(Pausa.)

Estàs cansat? No vols parlar?

(Pausa.)

Et molesto.

(Pausa.)

Estàs enfadat?

No pots estar enfadat. Sóc jo qui hauria d'estar enfadat.
És el meu aniversari i no m'has regalat res.

(El noi agafa un glaçó de la beguda mentre parla.)

És la primera vegada que no em regales res.

Sempre m'has comprat coses.

Sense motiu.

Coses que jo no t'havia demanat i que tu deies que et feia il·lusió que tingués perquè ningú te les comprava a tu quan tenies la meva edat i que jo deia que *vale*, que gràcies i que estaven molt bé.

Però ara que arriba el meu aniversari, vas i no em compres res.

No ho entenc.

(Pausa.22) Secció

(Pausa.)

Potser hauria d'agafar alguna cosa jo mateix.
El que vulgui.

(El noi es mira el tros de glaç com si fos un diamant.)

Un dels teus glaçons ja faria.

Qualsevol cosa faria si me la regales tu.

I els teus glaçons m'agraden.

M'agraden perquè són cubs perfectes i perquè són transparents.

A casa els glaçons són blancs.

A casa dels meus amics també.

Li vaig preguntar a la mama què havies de fer per fer-los transparents, com als bars, però no ho sabia.

La mama mai sap res.

Com t'ho fas?

M'agraden més si són transparents.

Hi pots veure a través.

(Ho fa.)

A través del gel tot es deforma. Tot es barreja.

(Va mirant al seu voltant i diu el que veu, divertit.)

La porta es barreja amb el terra...

El llum amb aquell quadre que tens allà, que mai no he entès...

El llit amb les sabatilles de quadres escocesos...

La teva roba amb les meves sabates...

La meva mà amb els llençols...

La meva mà amb els teus cabells...

Tot barrejat.

(Pausa.22) Secció

A través del gel tot s'enganxa.
Només has de moure't una mica perquè tot se separi i es barregi
amb una altra cosa.
La meva mà amb la teva cara...
La meva mà amb tot...

(Pausa.)

Dorms?
O fas veure que no m'escoltes?
Sempre fas veure que no m'escoltes.
Sempre fas veure les coses.
Fas veure que no t'he dit coses que sí que t'he dit. Em penges el
telèfon i fas veure que ets en una de les teves reunions tan impor-
tants.
Fas veure que no existeixo, i t'acabes creient que no existeixo,
perquè si no existeixo, tu pots ser tot allò que vulguis ser. Tot allò
que el món vol que siguis.

*(El noi fa lliscar el glaçó, lentament, pel seu braç. Tot seguit, se'l
fica a la boca. El reté a dins, aguantant el fred. Agafa l'ampolla
de ginebra i se'n serveix més. N'anirà bevent. S'escup el glaçó
a la mà.)*

He trobat l'ampolla amagada a la cisterna del wàter.
Podies haver escollit un altre lloc, però l'hauria trobada igualment.
L'hauria trobada, com sempre he trobat tot allò que m'has volgut
amagar.
Era allà, l'ampolla.
Feia pudor d'aigua de cisterna podrida.
La mama m'amaga les galetes de xocolata dins la rentadora, però
tu sempre esculls amagatalls fastigosos.
Com si no m'atrevis a ficar-hi la mà.

(Pausa.22) Secció

Però l'hi he ficada.
He vist el seu color blau i hi he ficat la mà, fins al fons.
M'he mullat fins al colze.
Encara em noto l'olor.
No sé com t'ho fas, que sempre que surto d'aquí faig olor a algu-
na cosa que no em puc treure del damunt durant dies.

(El noi beu.)

(Burleta) Mira. Estic bevent.

(El noi torna a beure.)

Estic bevent ginebra.
No, perdona. T'agrada la precisió. Estic bevent Bombay Sapphire.
Ja saps com n'és, de diferent, el Bombay Sapphire.
No és igual que el Bombay a seques.
Et fa fer coses que no vols fer.
Sempre ho dius.
Però la mama diu que això són excuses, que si vols fer una cosa,
la fas i que si no la vols fer, no la fas, i que donar-li les culpes a
l'alcohol és covard i és mentida, però ella no sap de què parla,
perquè ella només beu suc natural i infusions en bossetes de
colors estranys.
Però tu ho tens molt clar.
El Sapphire són negocis seriosos.
El Sapphire no és per a criatures.
I tens raó.

(Es mira l'home.)

Segur que dorms.
Si no dormissis ja m'hauries agafat l'ampolla, t'hauries indignat

(Pausa.22) Secció

i hauries començat un dels teus monòlegs interminables.
Que si no saps què t'estàs fent, que l'alcohol et pot destrossar la vida, que aquestes coses són les que et destrueixen el futur...
Odio els teus monòlegs.
Odio quan et poses a xerrar com si t'envoltés un públic assedegat de les teves paraules.
Ningú parla d'aquesta manera.
Ningú parla amb monòlegs.
Només tu.
I la gent com tu, que no espereu respostes.

(Pausa.)

Em mereixo un bon glop de Bombay Sapphire.
El dia del meu aniversari tinc permís per fer tot allò que vulgui.
Aquest matí la mama m'ha preguntat què volia per dinar i jo li he dit que macarrons i carn arrebossada, perquè el dia del meu aniversari la mama fa el que em ve més de gust i em fa un regal que mai m'agrada. I jo sempre li dic que ja el canviarem, i el dissabte següent anem a la botiga i el canviem per alguna cosa que mai li agrada a ella.

(El noi torna a beure.)

Aquest any m'ha regalat un pijama.
Un pijama amb estels i coets sobre un fons blau.
I m'ha demanat que me l'emprovés, com si a algú li importés si una cosa que et poses per dormir et va bé o no. I li he dit que no calia, que no m'agradava, que feia temps que dormia despullat.

(Mentre parla, el noi tapa millor el cos de l'home, amb la cura de qui no vol despertar algú.)

(Pausa.22) Secció

I ella m'ha dit que no digui *tonteries*, que si dormo despullat agafaré una calipàndria, perquè quan dorms el cos baixa de temperatura i et refredes sense adonar-te'n. I jo li he dit que m'és igual si em refredo, que no em volia posar una merda de pijama de nen petit, però li he dit de mala manera, i he dit *tacos*, i no sé si hem acabat cridant i jo l'he insultat, però suposo que sí, perquè s'ha posat a plorar i m'ha dit tot allò de què he fet malament perquè em tractis així, i que si el teu pare fos aquí tot seria diferent, i que no m'ho mereixo de cap manera.

(El noi torna a beure.)

Però després de dinar m'ha dit que dissabte ho anirem a canviar per una altra cosa. I jo li he dit que *vale* i que perdó, perquè és el que espera sentir quan ens posem així i llavors ha somrigut, ha dit bon noi i m'ha portat el pastís.

I he bufat totes les espelmes.

I ella ha aplaudit, com si hagués aconseguit una cosa molt difícil, m'ha mirat i ha dit allò de que gran t'has fet.

I no ens hem dit res més.

Mentre em menjava el segon tros de pastís, ella aixafava petites engrunes amb la punta de la forquilla, i per la tele sortien uns dibuixos animats que no paraven de riure.

No sé en què pensava ella.

Jo no parava de pensar en què em regalaries.

(Pausa. L'alcohol fa que el noi s'embali.)

Però no m'has regalat res.

I no em crec que no te n'hagis recordat, perquè sé que t'ho apuntes tot a l'agenda. I quan t'oblides d'alguna cosa, tens una secretària que te la recorda. I si ella se n'oblida, té un becari que li recorda a ella.

(Pausa.22) Secció

Però mai no cal que t'ho recordin,
perquè mai t'oblides de res.
Només t'oblides d'allò que vols oblidar.

(Pausa.)

Com quan ens trobem aquí.

(Pausa.)

T'oblides de qui ets.
M'abaixes la bragueta i t'oblides dels teus discursos.
T'oblides dels anys que tinc.
T'oblides que has de fer servir condons.
T'oblides que si no vas amb compte, de vegades em surt sang.
T'oblides.
Per unes hores, t'oblides.
Fiques tota la teva vida dins d'un forat i el forat el tapes amb mi,
i les coses que hi ha a dins van empenyent i empenyent perquè
volen sortir, i em fan mal perquè no les puc retenir, perquè són
afilades i mosseguen, i no deixo de repetir-me que no ets tu qui
em fa mal, sinó totes aquestes coses que volen passar a través
meu, per dins meu, però no poden. I quan em treus d'allà, tota la
teva vida surt del forat de cop i volta, en una explosió de merda
que ho impregna tot.
I et miro.
I de sobte tornes a ser tu.
I mai sé si m'he d'alegrar que tornis a ser tu.
Perquè tot et torna a la memòria i te'n vols anar i m'adono que em
comences a oblidar a mi.
I llavors és quan et crido, tot i que sé que no t'agrada que et cri-
din, o potser perquè sé que no t'agrada que et cridin, i t'acabo
dient tot allò de què he fet malament perquè em tractis així, i que

(Pausa.22) Secció

si et quedessis una estona més tot seria diferent, i que no m'ho
mereixo de cap manera.

(Pausa.)

I tu mai saps com calmar-me.
I em dius que sóc una criatura i jo et dic que és clar, que ja ho sé,
que sóc una criatura i que per això t'agrado.
I com més coses dic, més t'oblides de mi,
més t'allunyes, més ganes tens d'anar-te'n a l'altra punta de la
ciutat,
del país,
del planeta.
A anys llum de mi.
I quan finalment te'n vas, només tinc ganes d'omplir un got amb
els teus glaçons que són cubs perfectes i transparents i que hi pots
veure a través i barrejar-los amb Bombay Sapphire,
l'única cosa que et fa fer coses que no vols fer,
a part de mi.

*(El noi observa el glaçó que té a la mà i que s'ha fos una mica.
Torna a mirar-hi a través. L'empresona entre els dits. L'aigua li
anirà lliscant braç avall.)*

Però un dia no vaig cridar.
En lloc de cridar, només et vaig dir una cosa.
Recordes què et vaig dir?
No facis veure que no m'escoltes.
És clar que ho recordes.
M'és igual com en siguis, de poderós,
et vaig dir.
Et puc fer caure, et puc fer caure amb el que vulgui, amb una fra-
se, amb una foto, amb una trucada de telèfon, amb la cosa més

(Pausa.22) Intersecció

insignificant, tan insignificant com aquest tros de glaç, aquesta minúscula gota d'aigua convertida en pedra.

Amb això seré capaç de fer-te caure,
et vaig dir,

sobre els genolls, fins que la teva cara estigui a l'alçada de la meva, i els teus ulls es reflecteixin en els meus, i em notis l'alè sobre els teus llavis.

Llavors, quan comencis a notar una llàgrima de sang que et llisca front avall, obrint-se pas entre les celles, cegant el teu ull esquerre, llavors, quan totes les paraules de disculpa se t'apareguin clares a la ment, diàfanos i lliures de vergonya, de reunions, del què diran, llavors, quan hakis après a cantar tot allò que en tant de temps no t'has atrevit a dir,

només llavors t'agafaré del terra,
t'acolliré als meus braços.

I tant se me'n fotrà com en siguis de poderós, d'alt, de pesat,
et vaig dir.

Et portaré al lloc d'on no hauries d'haver sortit mai,
et vaig dir.

Et ficaré al llit,
et lleparé la ferida,
em tacaré les dents de sang,
t'assecaré els ulls i et trauré la brutícia dels cabells,
del cervell
i del cor.

Et trauré la roba de color gris,
que tan poc t'escau,
i la corbata que t'ofega i que mai has sabut combinar amb la camisa.

I no et faré res del que sempre m'has demanat,
no et mossegaré els mugrons,
no deixaré que m'omplis la boca amb res,
no deixaré que et quedis despullat i agafis fred.

(Pausa.22) Intersecció

Et posaré un pijama,
amb figures d'estels i coets,
estels brillants que fa temps que es van congelar però que encara ens envien la seva llum,
coets que volen més amunt del cel i arriben als estels en una nit,
i que són capaços de tornar-los a encendre.

Et posaré el pijama.

I et quedaràs dormint al meu costat.

Tot això, et vaig dir.

No facis veure que no te'n recordes.

Perquè quan t'ho vaig dir, alguna cosa va canviar.

De sobte, tenies por.

Tenies tanta por..

Em va decebre veure la por als teus ulls.

Sempre havies estat tu qui feia por als altres.

Sempre.

A mi me'n feies.

Me'n feies quan m'insultaves, me'n feies quan et corries, me'n feies quan marxaves i deies que no ens veuríem en dues setmanes perquè la teva filla venia de Boston a fer-te una visita.

Però de cop i volta, va resultar que era jo qui et feia por.

I em vas començar a mirar d'una altra manera.

Ho vaig veure als teus ulls.

Però abans ho vaig notar en els teus petons.

Fins i tot la teva polla va començar a tenir un gust diferent.

Tenia gust de por.

(Pausa. El noi toca el cos de l'home lleument. Se li trenca la veu.)

Ningú haurà vist què ha passat,

però sabran que he estat jo,

diran les meves inicials per televisió,

i potser se n'alegraran, de la teva caiguda.

(Pausa.22) Secció

Potser les notícies es convertiran en llegendes,
I les llegendes es convertiran en mites,
potser algú voldrà veure en això que he fet un acte de valentia,
negocis seriosos,
un gest que omple segles d'estupidesa d'un sentit profund,
un miracle.

Potser sí.

I s'equivocaran.

No entendran què hi ha hagut entre tu i jo,
perquè no sabran mai que estàs dormint al meu costat,
que m'és igual que no m'hagis regalat res,
que el teu pit es mou,
per primer cop,
al ritme dels meus batecs,
que t'he posat un pijama d'estels i coets
i que, tot i que mai ho ha sabut ningú,
m'estimes.

(El noi obre la mà on tenia el gel. S'ha fos.)

M'estimes. Digues que m'estimes.

(El noi es toca el clatell amb la mà gelada. I mai ha tingut tant de fred en tota la seva vida.)

(Fosc.)